

Въ Цариградъ азъ помислихъ, че мѣгновенно попаднахъ въ Россія. Ето, напр., почти по русски написана табла: Димитръ Бошковъ, — но тя показва името на българинъ. Окол. началникъ, който доде да ни привѣтствува, бѣше облѣченъ съ бѣли дрѣхи, като Скобелева, на когото той приличаше; дългата му чървена брада се развѣваше отъ вѣтъра като одухало. Шапката му бѣше бѣла съ зелена обиколка, ботушитѣ му високи и коланитѣ на сабята както у русситѣ. Неговитѣ жандари (пжндурѣ), съ широкитѣ си панталони и тъмни сюртуци (камзоли) съ черни ширити и съ голѣмитѣ кълпащи, имаха твърдѣ воинственъ видъ.

Малкия градецъ има само една широчка улица, къщи-тѣ всички дървени, дюгнитѣ низки съ турски къпенци; но захващатъ вече да правятъ високи съ тухли къщи, и което доставя най голѣмо удоволствие на очитѣ, то е съвършенно новото училище: добъръ признакъ за бъдащото. Азъ поканихъ окол. началникъ да обѣдва съ насъ въ механата. Тя бѣше добръ измазана съ варъ и всичко въ нея бѣше чисто; но мсбелъ почти съвсѣмъ нѣмаше. Въ двѣтѣ стаи нѣмаше нищичко; вмѣсто кровати, имаше единъ широкъ одъръ, на който пжтника вечеръ може да си натуря и нареди едно-друго. По стѣнитѣ имаше нѣколко икони святци и една картина значително по голѣма, въ която бѣше князь Александръ „князь българский“. Два лева стоятъ на заднитѣ си крака и му подаватъ стихове, а по долу, двѣ жени, въ окови, Македония и Тракия, тъй сжщо въ стихове, викатъ за помощъ, като го молятъ да ги освободи отъ турското иго.

Въ тая именно областъ русситѣ сж останали най популярни. На всѣкъдѣ, освѣнъ рускитѣ икони съ изображенията на святци, се срѣщатъ портретитѣ на императора Александра, княза Николая Черногорский, Скобелева, Гурко и Кирѣва. Какво може да бжде по хероично отъ смъртъта на Кирѣва, за която е разказалъ извѣстния английскій историкъ Фрудъ, въ своя прѣдговоръ къмъ *Russia and England*, книга, която е на-